16 de setembre: Sants Corneli, papa, i Cebrià, bisbe, màrtirs

Text de l'Evangeli (*Jn* 17,11b-19): En aquell temps, Jesús va alçar els ulls al cel i digué: «Pare sant, guarda'ls en el teu nom, els que m'has donat, perquè siguin u com ho som nosaltres. Mentre era amb ells, jo els guardava en el teu nom, els que tu m'has donat. He vetllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol, fora del qui s'havia de perdre, perquè es complís el que diu l'Escriptura (...)».

Sant Corneli, papa (+253), i sant Cebrià, bisbe (+258), màrtirs

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui festegem aquests dos sants que s'oposaren a les heretgies de llur època, fins al punt de lliurar la vida com a màrtirs. Corneli significa "fort com un corn", exactament l'actitud que mantingué davant l'heretgia de Novacià (l'antipapa que defensava "l'Església dels purs", tot negant el perdó als qui havien pecat en renegar de la fe durant les persecucions).

Entre els qui recolzaven el papa Corneli s'hi trobava sant Cebrià, el primer bisbe africà màrtir. La seva fama està vinculada tant a la producció literària com a l'activitat pastoral. Després de la persecució cruel de l'emperador Deci, Cebrià hagué d'esforçar-se per tal de restablir la disciplina en la comunitat cristiana: molts fidels havien renegat davant la prova, els anomenats "lapsi" (= caiguts) i desitjaven ardentment tornar a formar part de la comunitat. El debat sobre la seva readmissió dividí els cristians de Cartago en "laxes" i "rigoristes". Cebrià fou sever, però no inflexible amb els "lapsi", concedint-los la possibilitat del perdó després d'una penitència exemplar.

Defensor de les sanes tradicions de l'Església africana, Cebrià composà nombrosos tractats i cartes, sempre relacionats amb el seu ministeri pastoral, procurant l'edificació de la comunitat. L'Església és el tema que més tractà. Destaca, a més, el seu ensenyament sobre l'oració (tractat sobre el "Pare nostre"): Déu no escolta la veu, sinó el cor; el cor és el lloc privilegiat de la pregària.

—"No pot tenir a Déu com a pare el qui no té l'Església como a mare" (Sant Cebrià).